

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 7 2020, nummers 147 – 170 vrijdag 21 februari 2020

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2020

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht	3
Omgevingsrecht	6
Wabo	6
Waterwet	10
Ambtenarenrecht.....	12
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	12
Werkloosheid	13

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Volksverzekeringen.....	14
Bestuursrecht overig.....	15
APV.....	15
Arbeidstijdenwet.....	15
Paspoortwet.....	16
Verordening Wet Kinderopvang.....	19
Vreemdelingenrecht.....	20
Regulier.....	20
Ongewenstverklaring.....	21
Asiel.....	22
Procesrecht.....	23

Algemeen bestuursrecht

JnB2020, 147

MK ABRS, 19-02-2020, 201903877/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Laarbeek.

Awb 3:11

VOORBEREIDINGSPROCEDURE. Indien het bestuursorgaan voornemens is een definitief besluit te nemen dat afwijkt van het ontwerpbesluit met als gevolg dat de te vergunnen inrichting op wezenlijke onderdelen afwijkt van de aangevraagde inrichting, kan het zorgvuldigheidsbeginsel met zich meebrengen dat de aanvrager vóór het nemen van het definitieve besluit op de hoogte wordt gesteld van dat voornemen, zodat de aanvrager de gelegenheid heeft om de aanvraag desgewenst in te trekken of aan te passen. Aldus wordt voorkomen dat de aanvrager, die in beginsel zelf bepaalt wat hij wil aanvragen, een vergunning krijgt die hij niet wil.

Besluit waarbij het college aan [appellant] een omgevingsvergunning verleend voor het veranderen en in werking hebben van een agrarisch bedrijf voor het houden van **vleesvarkens**. [...]

2. [appellant] betoogt dat de rechtbank heeft miskend dat het college eerst een nieuw ontwerpbesluit had moeten nemen en ter inzage had moeten leggen, waarin kenbaar was **gemaakt dat het voornemen bestond de vergunning gedeeltelijk te weigeren**. [...]

2.2. Een bestuursorgaan kan tot het standpunt komen dat een besluit moet worden genomen dat afwijkt van het ontwerpbesluit. De bepalingen van afdeling 3.4 van de Awb verplichten het bestuursorgaan er niet toe om in dat geval een nieuw ontwerpbesluit ter inzage te leggen, alvorens het een definitief besluit neemt. Belanghebbenden die bezwaar hebben tegen de in een besluit ten opzichte van het ontwerpbesluit aangebrachte wijzigingen, kunnen daartegen beroep instellen.

Het voorgaande doet er evenwel niet aan af dat indien het college voornemens is een definitief besluit te nemen dat afwijkt van het ontwerpbesluit met als gevolg dat de te vergunnen inrichting op wezenlijke onderdelen afwijkt van de aangevraagde inrichting, het zorgvuldigheidsbeginsel met zich kan meebrengen dat de aanvrager vóór het nemen van het definitieve besluit op de hoogte wordt gesteld van dat voornemen, zodat de aanvrager de gelegenheid heeft om de aanvraag desgewenst in te trekken of aan te passen. Aldus wordt voorkomen dat de aanvrager, die in beginsel zelf bepaalt wat hij wil aanvragen, een vergunning krijgt die hij niet wil.

In dit geval was de uitbreiding van het aantal vleesvarkens van 2603 naar 3070 een belangrijke aanleiding voor het indienen van de aanvraag. De uitbreiding betreft voorts een wezenlijk deel van de aanvraag en is in haar geheel geweigerd. Gelet hierop en op de omstandigheid dat in het ontwerpbesluit alle door [appellant] aangevraagde vleesvarkens nog werden vergund, brengt het zorgvuldigheidsbeginsel met zich mee dat het college [appellant] vóór het nemen van het definitieve besluit op de hoogte had moeten stellen van zijn voornemen om de vergunning voor de gevraagde uitbreiding met **467 varkens alsnog te weigeren**. [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:518](https://eclis.nl/rvs/2020/518)

JnB2020, 148

MK ABRS, 12-02-2020, 201802281/3/R2

raad van de gemeente Mill en Sint Hubert, verweerder.

Awb 3:2, 3:4

EXCEPTIEVE TOETSING. Bij de toetsing van de wijze waarop door het regelgevende orgaan aan de hem toekomende beslissingsruimte inhoud is gegeven, kunnen, naast toetsing aan artikel 3:4 Awb en aan ongeschreven materiële beginselen als het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, ook het beginsel van zorgvuldige besluitvorming (artikel 3:2 Awb) en het beginsel van een deugdelijke motivering een rol spelen. De enkele strijd met deze formele beginselen kan echter niet leiden tot het onverbindend achten van een algemeen verbindend voorschrift. Dat laat onverlet dat, indien als gevolg van een gebrekkige motivering of onzorgvuldige voorbereiding van het voorschrift door de rechter niet kan worden beoordeeld of er strijd is met hogere regelgeving, de algemene rechtsbeginselen of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dit ertoe kan leiden dat de bestuursrechter het voorschrift buiten toepassing laat en een daarop berustend besluit om die reden vernietigt. Als het vaststellende orgaan bij het voorbereiden en nemen van een algemeen verbindend voorschrift de negatieve gevolgen daarvan voor een bepaalde groep uitdrukkelijk heeft betrokken en de afweging deugdelijk heeft gemotiveerd, voldoet deze keuze aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en beperkt de toetsing door de bestuursrechter zich in het algemeen tot de vraag of de regeling in strijd is met het evenredigheidsbeginsel. Verwijzing naar de uitspraak van de CRvB van 1 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2016](https://www.ecli.nl/crvb/2019/2016).

Besluit waarbij verweerder een bestemmingsplan heeft vastgesteld. [...]

Exceptieve toetsing

5. De betogen van POV houden in dat de raad bij de vaststelling van het bestemmingsplan de desbetreffende regels uit de Verordening niet in acht had mogen nemen omdat deze regels onverbindend zijn dan wel buiten toepassing moeten worden **gelaten. [...]**

6. Bij het beoordelen van deze beroepsgronden is sprake van een zogenoemde exceptieve toetsing. Deze toetsing houdt in dat algemeen verbindende voorschriften die geen wet in formele zin zijn, door de rechter kunnen worden getoetst op rechtmatigheid, in het bijzonder op verenigbaarheid met hogere regelgeving. De rechter komt tevens de bevoegdheid toe te bezien of het betreffende algemeen verbindend voorschrift een voldoende deugdelijke grondslag biedt voor het in geding zijnde besluit. Bij die, niet rechtstreekse, toetsing van het algemeen verbindende voorschrift vormen de algemene rechtsbeginselen en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur een belangrijk richtsnoer.

De intensiteit van die beoordeling is afhankelijk van onder meer de beslissingsruimte die het vaststellend orgaan heeft, gelet op de aard en inhoud van de vaststellingsbevoegdheid en de daarbij te betrekken belangen. Die beoordeling kan

materieel terughoudend zijn als de beslissingsruimte voortvloeit uit de feitelijke of technische complexiteit van de materie, dan wel als bij het nemen van de beslissing politiek-bestuurlijke afwegingen kunnen worden of zijn gemaakt. In dat laatste geval heeft de rechter niet de taak om de waarde of het maatschappelijk gewicht dat aan de betrokken belangen wordt toegekend naar eigen inzicht vast te stellen. Wat betreft de in acht te nemen belangen en de weging van die belangen geldt dat de beoordeling daarvan intensiever kan zijn naarmate het algemeen verbindend voorschrift meer ingrijpt in het leven van de belanghebbende(n) en daarbij fundamentele rechten aan de orde zijn. Bij de toetsing van de wijze waarop door het regelgevende orgaan aan de hem toekomende beslissingsruimte inhoud is gegeven, kunnen, naast toetsing aan artikel 3:4 Awb en aan ongeschreven materiële beginselen als het gelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel, ook het beginsel van zorgvuldige besluitvorming (artikel 3:2 Awb) en het beginsel van een deugdelijke motivering een rol spelen. De enkele strijd met deze formele beginselen kan echter niet leiden tot het onverbindend achten van een algemeen verbindend voorschrift. Dat laat onverlet dat, indien als gevolg van een gebrekkige motivering of onzorgvuldige voorbereiding van het voorschrift door de rechter niet kan worden beoordeeld of er strijd is met hogere regelgeving, de algemene rechtsbeginselen of de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, dit ertoe kan leiden dat de bestuursrechter het voorschrift buiten toepassing laat en een daarop berustend besluit om die reden vernietigt. Als het vaststellende orgaan bij het voorbereiden en nemen van een algemeen verbindend voorschrift de negatieve gevolgen daarvan voor een bepaalde groep uitdrukkelijk heeft betrokken en de afweging deugdelijk heeft gemotiveerd, voldoet deze keuze aan het zorgvuldigheids- en het motiveringsbeginsel en beperkt de toetsing door de bestuursrechter zich in het algemeen tot de vraag of de regeling in strijd is met het evenredigheidsbeginsel (vergelijk de uitspraak van de Centrale Raad van Beroep van 1 juli 2019, [ECLI:NL:CRVB:2019:2016](#)).
[...]

[ECLI:NL:RVS:2020:452](#)

JnB2020, 149

ABRS, 19-02-2020, 201900734/1/A2

korpschef van politie.

Awb

BEROEPSPROCEDURE. Eisen van een goede procedure. De vraag of sprake is van een besluit waartegen bezwaar kan worden gemaakt, betreft een kwestie van openbare orde waarover de rechter zich zelfstandig een oordeel dient te vormen, dus los van de standpunten van partijen. Dat brengt i.c. mee dat de rechtbank aan haar oordeel dat de brief van 12 oktober 2017 niet een zodanig besluit is, andere redenen ten grondslag mocht leggen dan de korpschef. Verder blijkt uit de aantekeningen van het verhandelde ter zitting dat de rechtbank aan de orde heeft gesteld dat die brief waarschijnlijk geen ingang biedt om toe te **komen aan de vraag of de financiële bijdrage aan [...] een subsidie is. Partijen** hebben zich over dit aspect dus ter zitting kunnen uitlaten. Er bestaat daarom geen grond voor het oordeel dat de rechtbank in strijd met de eisen van een

goede procedure heeft gehandeld. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 3 oktober 2007, [ECLI:NL:RVS:2007:BB4716](#).
[ECLI:NL:RVS:2020:528](#)

JnB2020, 150
ABRS, 19-02-2020, 201900827/3/R4
college van burgemeester en wethouders van Boxmeer.
Awb

GOEDE PROCESORDE. Gelet op het belang van een efficiënte geschilbeslechting alsmede de rechtszekerheid van de andere partij, kan in het licht van de goede procesorde niet worden aanvaard dat na de tussenuitspraak nieuwe beroepsgronden worden aangevoerd die al tegen het oorspronkelijke besluit naar voren hadden kunnen worden gebracht. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 31 augustus 2016, [ECLI:NL:RVS:2016:2367](#).
[ECLI:NL:RVS:2020:499](#)

JnB2020, 151
MK ABRS, 19-02-2020, 201809416/1/A1
college van burgemeester en wethouders van Haarlem.
Awb 8:69a

RELATIVITEITSVEREI STE. I.c. heeft de rechtbank de door Vomar Voordeelmarkt en [appellante] aangevoerde grond terecht met verwijzing naar artikel 8:69a van de Awb onbesproken gelaten. Nu Vomar Voordeelmarkt en [appellante] uitsluitend in hun concurrentiebelangen kunnen worden geraakt, bestaat slechts aanleiding om over te gaan tot vernietiging van het bestreden besluit indien sprake is van strijd met een rechtsregel die mede strekt tot bescherming van hun concurrentiebelangen. Hiervan is geen sprake, omdat de in het bestemmingsplan opgenomen planregels over de vaststelling van het peil en de maximumbouwhoogte strekken tot bescherming van een goede woon- en leefomgeving voor omwonenden en niet tot bescherming van de concurrentiebelangen van Vomar Voordeelmarkt en [appellante].
[ECLI:NL:RVS:2020:493](#)

Zie in dit verband ook de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Wabo", (JnB2020, 154).

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

JnB2020, 152
MK ABRS, 19-02-2020, 201900706/1/A1

het college van burgemeester en wethouders van Diemen, appellante.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

Dienstenrichtlijn 15

WABO. EXCEPTIEVE TOETS. DIENSTENRICHTLIJN. Weigering omgevingsvergunning om detailhandel mogelijk te maken op een perceel waar dit ingevolge het geldende bestemmingsplan niet is toegestaan. In geschil is of het geldende bestemmingsplan voldoet aan de voorwaarden van artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn. Bewijslastverdeling en wijze van exceptieve toetsing van de verbindendheid van bestemmingsplanregels bij beroepen tegen besluiten over omgevingsvergunningen en over handhaving.

[...] [weigering] omgevingsvergunning te verlenen voor het handelen in strijd met het bestemmingsplan ten behoeve van het gebruik van de bestaande panden, [...] voor reguliere detailhandel, aanvullende horeca en een speelparadijs.

[...] 5.1. Niet in geschil is dat de regeling die is neergelegd in artikel 4 van de planregels als een "eis" als bedoeld in de Dienstenrichtlijn moet worden aangemerkt. [...]

Tussen partijen is niet in geschil dat de planregels voldoen aan artikel 15, derde lid, onder a, van de Dienstenrichtlijn, [...]. **Partijen verschillen van mening over het antwoord op de vraag of het geldende bestemmingsplan voldoet aan de overige voorwaarden van artikel 15, derde lid, van de Dienstenrichtlijn.**

5.2. In een gerechtelijke procedure als deze ligt het op de weg van degene die een beroep doet op de Dienstenrichtlijn om te beargumenteren dat sprake is van een eis die een beperking oplevert. Het ligt op de weg van het college om bij de beslissing over het verlenen van een omgevingsvergunning te onderbouwen dat die eis in overeenstemming is met de Dienstenrichtlijn. Dit geldt ook voor de raad bij de vaststelling van het bestemmingsplan. Het is dus in de eerste plaats aan het college om te onderbouwen waarom de in het plan neergelegde beperkingen gerechtvaardigd zijn in het licht van de daaraan in de Dienstenrichtlijn gestelde eisen. Daarbij kan het college verwijzen naar de toelichting bij een bestemmingsplan, maar kan ook, indien een dergelijke toelichting ontbreekt, een nadere onderbouwing geven voor de in de planregels opgenomen beperking.

Anders dan in de hiervoor onder 5 genoemde uitspraak van 24 juli 2019, [red: [ECLI:NL:RVS:2019:2569](#)] is in deze procedure geen besluit van de raad tot vaststelling van een bestemmingsplan aan de orde, maar een besluit van het college tot weigering van een omgevingsvergunning om van een vastgesteld en in werking getreden bestemmingsplan af te wijken. Het besluit tot vaststelling van het bestemmingsplan waaraan de aanvraag om omgevingsvergunning is getoetst, is onherroepelijk. Dat neemt niet weg dat het ook in dit geval niet aan [wederpartij] is om te onderbouwen dat de eis in strijd met de Dienstenrichtlijn is, maar aan het college om te onderbouwen dat die eis daarmee in overeenstemming is.

De exceptieve toetsing door de rechter

5.3. Uit vaste jurisprudentie van de Afdeling over deze exceptieve toets, onder meer kenbaar uit haar uitspraak van 27 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:4266](#)), volgt dat de mogelijkheid om in een procedure die is gericht tegen een besluit omtrent de verlening van een omgevingsvergunning, de gelding van de toepasselijke

bestemmingsplanregeling aan de orde te stellen, niet zover strekt dat deze regeling aan dezelfde toetsingsmaatstaf wordt onderworpen als de toetsingsmaatstaf die wordt gehanteerd in het kader van de beoordeling van beroepen tegen een vastgesteld bestemmingsplan. In een procedure als deze waarin wordt aangevoerd dat de bestemmingsregeling in strijd is met een hogere regeling, dient de bestemmingsregeling slechts onverbindend te worden geacht of buiten toepassing te worden gelaten, indien de bestemmingsregeling evident in strijd is met de hogere regeling. Voor evidentie is onder meer vereist dat de hogere regelgeving zodanig concreet is dat deze zich voor toetsing daaraan bij wijze van exceptie leent.

De Afdeling hanteert bij de hier aan de orde zijnde toets dus het evidentie criterium. Dit houdt in dit geval in dat alleen indien sprake is van evidente strijd met de Dienstenrichtlijn een planregel onverbindend wordt verklaard of buiten toepassing wordt gelaten. Een planregel is alleen evident in strijd met hoger recht als de rechter zonder nader onderzoek kan vaststellen dat zich strijd met de hogere rechtsnorm voordoet. Dit is bijvoorbeeld het geval als iedere motivering ontbreekt. Indien beargumenteerd strijd met artikel 15, lid 3, van de Dienstenrichtlijn wordt aangevoerd en een motivering dat aan de in dat artikellid genoemde vereisten is voldaan ontbreekt, kan desondanks geen evidente strijd met de Dienstenrichtlijn worden aangenomen indien het college (alsnog) een onderbouwing geeft dat aan de vereisten van artikel 15, lid 3, van de Dienstenrichtlijn is voldaan. Dit vergt echter geen onderbouwing die voldoet aan de in de uitspraak van 24 juli 2019 neergelegde toetsingsmaatstaf. Dit betekent dus dat de onderbouwingsplicht van het college in deze procedure niet zo ver gaat dat het de beperking dient te onderbouwen aan de hand van een analyse met specifieke gegevens. Geeft het college niet alsnog een onderbouwing dan zal de planregeling buiten toepassing worden gelaten of onverbindend worden verklaard. Degene die zich op strijd met de Dienstenrichtlijn beroept staat het overigens vrij om een verzoek tot herziening van het bestemmingsplan bij de gemeenteraad in te dienen. Bij de beoordeling van een besluit van de raad naar aanleiding van een dergelijk verzoek zal het evidentie criterium niet worden gehanteerd, omdat dan immers geen sprake is van exceptieve toetsing. De rechter toetst dan op de wijze zoals aan de orde in de voormelde uitspraak van 24 juli 2019.

5.4. [...] De Afdeling is van oordeel dat de exceptieve toetsing van bestemmingsplanregels voldoet aan het doeltreffendheidsbeginsel en het beginsel van effectieve rechtsbescherming. De Afdeling neemt daarbij in aanmerking de plaats van de exceptieve toetsing in de gehele bestemmingsplanprocedure en het verloop en de bijzondere kenmerken daarvan. Een bijzondere kenmerk van de bestemmingsplanprocedure is dat het bestemmingsplan, anders dan andere algemeen verbindende voorschriften, appellabel is. De exceptieve toetsing van bestemmingsplanregels is dan ook pas aan de orde wanneer de bestemmingsplanprocedure reeds doorlopen is en het plan onherroepelijk is geworden. Verder wijst de Afdeling er op dat aan de exceptieve toetsing van bestemmingsplanregels het rechtszekerheidsbeginsel en de bescherming van belangen van derden ten grondslag liggen. De bestemmingsplanprocedure is speciaal ontworpen voor de totstandkoming en de toetsing (van de rechtmatigheid) van een bestemmingsplan. De aangewezen

rechtsgang om het bestemmingsplan te laten toetsten aan de Dienstenrichtlijn is dan ook om bij de gemeenteraad een verzoek tot herziening van het bestemmingsplan in te dienen. Zolang een bestemmingsplan niet is herzien, mogen aanvragers en derden in beginsel afgaan op wat er in het bestemmingsplan staat. Alleen als de bestemmingsplanregel evident in strijd is met hoger recht, moeten derden rekening houden met onverbindendheid. Dat is van belang voor de rechtszekerheid en voor de werking van het limitatief-imperatieve stelsel voor aanvragen voor een omgevingsvergunning.

Gelet op de appellabiliteit van het bestemmingsplan en de rechtszekerheid en belangen van derden is het gerechtvaardigd dat de rechter bij beroepen tegen besluiten over omgevingsvergunningen en over handhaving, de verbindendheid van bestemmingsplanregels slechts exceptief toetst op de wijze zoals hiervoor is weergegeven onder 5.3. De Afdeling acht het daarbij niet onmogelijk of uiterst moeilijk voor appellanten om hun rechten op grond van de Dienstenrichtlijn te effectueren, gelet op de hiervoor **onder 5.2 en 5.3 weergegeven bewijslastverdeling.** [...]

[ECLI:NL:RVS:2020:520](#)

JnB2020, 153

MK ABRS, 19-02-2020, 201901980/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Eindhoven.

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.33

WABO. INTREKKEN OMGEVINGSVERGUNNING. Afwijzing verzoek om intrekking verleende omgevingsvergunningen voor zendmast. Voor het antwoord op de vraag of toepassing gegeven kan worden aan artikel 2.33, eerste lid, aanhef en onder d, van de Wabo is niet doorslaggevend of de vergunde situatie in het belang van de bescherming van het milieu opnieuw zou kunnen worden vergund. Van belang is of de door de verleende omgevingsvergunningen ontstane milieugevolgen dermate ernstig zijn dat zij niet slechts als ongewenst, maar zonder meer als ontoelaatbaar kunnen worden aangemerkt. Verwijzing naar ABRS 19-09-2012, [ECLI:NL:RVS:2012:BX7699](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:504](#)

JnB2020, 154

MK ABRS, 19-02-2020, 201809416/1/A1

college van burgemeester en wethouders van Haarlem.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:69a

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. RELATIVITEITSVEREIESTE. Omgevingsvergunning afwijken bestemmingsplan voor verbouwen en uitbreiden EKP-gebouw te Haarlem. Aan de orde is de uitbreiding van gebouw VIII en de uitbreiding van de daarin reeds aanwezige Albert Heijn supermarkt. In dit geval heeft de rechtbank de door Vomar Voordeelmarkt en [appellante] aangevoerde grond terecht met verwijzing naar artikel 8:69a van de Awb onbesproken gelaten. Nu Vomar Voordeelmarkt en [appellante] uitsluitend in hun concurrentiebelangen kunnen

worden geraakt, bestaat slechts aanleiding om over te gaan tot vernietiging van het bestreden besluit indien sprake is van strijd met een rechtsregel die mede strekt tot bescherming van hun concurrentiebelangen. Hiervan is geen sprake, omdat de in het bestemmingsplan opgenomen planregels over de vaststelling van het peil en de maximumbouwhoogte strekken tot bescherming van een goede woon- en leefomgeving voor omwonenden en niet tot bescherming van de concurrentiebelangen van Vomar Voordeelmarkt en [appellante].

[ECLI:NL:RVS:2020:493](#)

*Zie in dit verband ook **de samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht"** (JnB2020, 151).*

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- MK ABRS, 19-02-2020, 201903877/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2020:518](#); zie ook de **samenvatting van deze uitspraak onder het kopje "Algemeen bestuursrecht"**, JnB2020, 147);
- MK Rechtbank Overijssel, 11-02-2020 (publ. 18-02-2020), AWB 19/1339 ([ECLI:NL:RBOVE:2020:549](#));
- MK Rechtbank Den Haag, 25-11-2019 (publ. 14-02-2020), SGR 17/6079 en SGR 17/6102 ([ECLI:NL:RBDHA:2019:14616](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2020, 155

Voorzieningenrechter Rechtbank Noord-Nederland, 14-02-2020, LEE 20/92
dagelijkse bestuur van het waterschap Noorderzijlvest, verweerder.

Awb 6:19 lid 1

Waterwet

WATERWET. Het goedkeuringsbesluit naar aanleiding van het gewijzigde monitoringsplan dient in dit geval als een besluit in de zin van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb te worden aangemerkt.

Besluit van 10 oktober 2017 waarbij verweerder een monitoringsplan heeft goedgekeurd. [...]

Bij besluit van 17 mei 2018 (het bestreden besluit) heeft verweerder het bezwaarschrift **ongegrond verklaard en het primaire besluit van 10 oktober 2017 gehandhaafd**. [...]

1.19. Bij besluit van 10 december 2019 heeft verweerder een gewijzigd monitoringsplan goedgekeurd en het bestreden besluit van 17 mei 2018 ingetrokken.

Ingevolge artikel 6:19, eerste lid, van de Awb wordt het beroep van verzoekers van rechtswege mede gericht geacht te zijn tegen het besluit van 10 december 2019. [...]

5.1. [...] Uit de toelichting van artikel 6:19 van de Awb volgt dat van een nieuw besluit, als bedoeld in het eerste lid, van artikel 6:19, dat op grond van het artikel in behandeling moet worden genomen, alleen sprake is indien het gaat om een besluit dat voldoende

samenhang vertoont met het in bezwaar of beroep reeds aanhangige besluit. Het kan gaan om een besluit tot intrekking, wijziging of vervanging van het bestreden besluit. In de Memorie van Toelichting (MvT, Kamerstukken I 2010/11, 32 450, nr. 3, p. 36) is onder meer vermeld dat als hoofdlijn geldt dat een besluit op een nieuwe aanvraag tot herziening, verlenging of vervanging van het bestreden besluit in de regel geen besluit in de zin van artikel 6:18 (lees: 6:19) van de Awb is. Het verwerend bestuursorgaan komt dan immers niet terug op een eerder genomen besluit, maar voldoet slechts aan de verplichting om op een nieuwe aanvraag een primair besluit te nemen op basis van nieuwe besluitvorming. Een ander uitgangspunt is dat het nieuwe besluit moet vallen binnen de feitelijke grondslag en de reikwijdte van het eerder genomen besluit.

5.2. Voor zover partijen stellen dat het goedkeuringsbesluit naar aanleiding van het gewijzigde monitoringsplan als een primair besluit dient te worden beschouwd waartegen bezwaar openstond, overweegt de voorzieningenrechter dat verweerder bij besluit van 10 december 2019 het bestreden besluit heeft ingetrokken en een gewijzigd monitoringsplan ten behoeve van de rietproef heeft goedgekeurd. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter dient het (nieuwe) goedkeuringsbesluit in dit geval als een besluit in de zin van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb te worden aangemerkt.

Hierbij neemt de voorzieningenrechter allereerst in aanmerking dat het goedkeuringsbesluit niet los kan worden gezien van het monitoringsplan dat wordt goedgekeurd. Door de goedkeuring van het monitoringsplan ontstaan voor vergunninghouder nieuwe rechten en plichten die gelden voor vergunninghouder wanneer zij van de verleende watervergunning gebruik maakt. Het plan is daarmee niet slechts een onderdeel van een aanvraag maar een integraal onderdeel van het bestreden besluit. De voorzieningenrechter constateert voorts dat het nieuwe plan slechts in beperkte mate afwijkt van het oude plan en wordt vastgesteld binnen dezelfde juridische kaders en ziet op dezelfde feitelijke situatie. Het enkele feit dat de wijzigingen van het plan consequenties zouden kunnen hebben voor verzoekers doet daar niet aan af. Gelet hierop bestaat er geen grond voor het oordeel dat het goedkeuringsbesluit van 10 december 2019 niet binnen de feitelijke grondslag en de reikwijdte van het bestreden besluit valt. De enkele stelling dat er sprake zou zijn van een nieuwe aanvraag maakt niet dat er geen sprake is van een 6:19-besluit. Naar het oordeel van de voorzieningenrechter is hier geen sprake van een zuivere aanvraagsituatie nu het voorleggen ter goedkeuring een verplichting is die voortvloeit uit de vergunning en een voorwaarde is voor het kunnen gebruiken van de vergunning. Verder neemt de voorzieningenrechter hierbij in aanmerking dat verweerder de bezwaren van verzoekers tegen het monitoringsplan heeft beoordeeld in de bezwaarprocedure en dat verweerder naar aanleiding van de in de beroepsprocedure opgestelde rapporten van de StAB is gekomen tot de aanpassing van het plan waarbij ook gedeeltelijke aan de bezwaren van verzoekers tegemoet is gekomen. Tegen die achtergrond is de voorzieningenrechter van oordeel dat verweerder in wezen een nieuw besluit op bezwaar heeft genomen waarbij, geheel conform de systematiek van de Awb, niet alleen een oordeel is gegeven over die bezwaren maar tevens een nieuw inhoudelijk besluit is genomen.

5.3. Uit rechtsoverweging 4.2. volgt dat het goedkeuringsbesluit van 10 december 2019 als een besluit in de zin van artikel 6:19, eerste lid, van de Awb dient te worden

beschouwd. Dit brengt met zich dat het beroep, voor zover het mede is ingediend door de [naam] niet-ontvankelijk zal worden verklaard, aangezien voormelde rechtspersonen en voornoemde natuurlijke personen geen bezwaar en beroep hebben ingesteld tegen het eerdere goedkeuringsbesluit. Gelet hierop bestaat er geen aanleiding om ten aanzien van genoemde (rechts-)personen een voorlopige voorziening te treffen. Het verzoek daartoe wordt in zoverre afgewezen. [...]

[ECLI:NL:RBNNE:2020:669](#)

Overige jurisprudentie Waterwet:

- MK Rechtbank Amsterdam, 20-12-2019 (publ. 18-02-2020), AMS 18/7680

([ECLI:NL:RBAMS:2019:9961](#)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2020, 156

MK CRvB, 13-02-2020, 19/2249 MPW

minister van Defensie, thans de Staatssecretaris van Defensie.

MILITAIR AMBTENARENRECHT. AFWIJZING VERZOEK TOEKENNING MILITAIR INVALIDITEITSPENSIOEN. WAPENONDERHOUDSMIDDEL PX-10. Volgens appellant is het onderzoek van het RIVM, waarop de staatssecretaris zijn besluitvorming baseert, onzorgvuldig, omdat hierbij een beperkte groep oud-militairen is onderzocht, (onjuiste) aannames zijn gedaan over de samenstelling van PX-10 zoals dit bij Defensie werd gebruikt en is uitgegaan van een onjuiste methode om de blootstelling aan PX-10 te berekenen. De Raad stelt vast dat het onderzoek van het RIVM ziet op de vraag in hoeverre het gebruik bij Defensie van PX-10 bij medewerkers kan hebben geleid tot vormen van kanker, huidaandoeningen of neurologische aandoeningen, waarvan op basis van (medisch) wetenschappelijk onderzoek een (mogelijk) verband is aangenomen met blootstelling aan PX-10. Appellant lijdt niet aan een van die aandoeningen. Er bestaat daarom geen grond voor de conclusie dat de staatssecretaris de aanvraag om toekenning van een militair invaliditeitspensioen ten onrechte heeft afgewezen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:292](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2020, 157

CRvB, 31-01-2020 (publ. 17-02-2020), 17/3636 WAJONG-T

Raad van bestuur van het Uuw.

Wajong

Schattingsbesluit arbeidsongeschiktheidswetten 1a lid 1

WAJONG. ARBEIDSVERMOKEN. De Raad is van oordeel dat uit de stukken onvoldoende duidelijk blijkt of het Uvw zich op het standpunt stelt dat appellante in staat is één uur aaneengesloten actief te zijn, zodat er derhalve sprake is van arbeidsvermogen, of dat er geen sprake is van arbeidsvermogen, maar dat dit niet duurzaam is. Er worden wisselende standpunten ingenomen. Ter zitting van de Raad heeft de gemachtigde van het Uvw gesteld dat haar uit navraag bij de verzekeringsarts bezwaar en beroep gebleken is dat de verzekeringsarts bezwaar en beroep zich bij nader inzien op het standpunt stelt dat appellante arbeidsvermogen heeft. Nu dit standpunt onvoldoende duidelijk blijkt uit de gedingstukken en ook niet overeenkomt met de inhoud van het rapport van de verzekeringsarts bezwaar en beroep van 12 juli 2018, acht de Raad het bestreden besluit van 14 oktober 2016 onvoldoende gemotiveerd. De Raad ziet aanleiding om het Uvw opdracht te geven om de geconstateerde gebreken in het bestreden besluit te herstellen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:289](#)

JnB2020, 158

CRvB, 13-02-2020, 18/321 WIA

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet WIA 5

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. Het Uvw kon de stukken uit de jaren tachtig en negentig van de vorige eeuw niet overleggen, omdat deze stukken er niet meer zijn. Het Uvw is op grond van regelgeving ook niet gehouden deze stukken zo lang te bewaren. De rechtbank wordt gevolgd in haar oordeel dat er geen aanwijzingen zijn dat appellant per 1 januari 2016 meer beperkingen heeft dan zijn vastgelegd in de FML van 23 januari 2016 of dat hij niet in staat zou zijn de geduide functies te verrichten. Het Uvw heeft de mate van arbeidsongeschiktheid van appellant daarom terecht met ingang van 1 januari 2016 vastgesteld op 68,42%.

[ECLI:NL:CRVB:2020:316](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Werkloosheid

JnB2020, 159

MK CRvB, 13-02-2020, 18/4731 WW

Raad van bestuur van het Uvw.

WW 24 lid 1 aanhef en onder a, 27

WERKLOOSHEID. ONTSLAGNAME WEGENS VERHUIZING IN VERBAND MET HUWELIJK. VERWIJTBARE WERKLOOSHEID. Het is vaste rechtspraak van de Raad (zie onder meer de uitspraak van 22 april 2009,

[ECLI:NL:CRVB:2009:BJ2436](#)) dat het in het huwelijk treden en de wens om na dat huwelijk in verband met de werkzaamheden van de partner naar diens woonplaats te verhuizen, niet meebrengen dat van een betrokkene, gezien vanuit een oogpunt van de WW, redelijkerwijs niet kan worden gevergd het dienstverband te laten voortduren. De omstandigheid dat de woonplaats van de partner zo ver verwijderd is van de plaats waar betrokkene werkt dat heen en weer reizen zeer bezwarend zou zijn, maakt dat niet anders. Het is evenzeer vaste rechtspraak dat het Uvw geen ongeoorloofde ongelijkheid in behandeling in het leven zou roepen ten opzichte van diegenen die verhuizen en hun dienstbetrekking beëindigen teneinde hun partner te volgen met wie zij reeds – al dan niet gehuwd – samenleven. Daarbij heeft de Raad van belang geacht dat in deze gevallen al sprake is van een samenwoning, terwijl die in het eerste geval nog tot stand moet worden gebracht.

[ECLI:NL:CRVB:2020:307](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB2020, 160

MK CRvB, 19-02-2020, 18/6132 AKW

Raad van bestuur van de SvB.

AKW 7a

Besluit uitvoering kinderbijslag (Buk) 11

Regeling uitvoering dubbele kinderbijslag bij intensieve zorg (Regeling)

KINDERBIJSLAG. AFWIJZING DUBBELE KINDERBIJSLAG. BEOORDELINGSKADER BUK. De rechtbank heeft, onder verwijzing naar de uitspraak van de Raad van 19 september 2018 ([ECLI:NL:CRVB:2018:3029](#)) met juistheid overwogen dat het Beoordelingskader in beginsel als uitgangspunt voor de (wijze van) beoordeling van een aanvraag om dubbele kinderbijslag kan worden genomen. Het betoog van appellante dat het Beoordelingskader de lat om in aanmerking te komen voor dubbele kinderbijslag te hoog legt en dat een punt op een item zou moeten worden toegekend indien een kind meer zorg nodig heeft dan een gezond kind uit dezelfde leeftijdscategorie, volgt de Raad niet. Uit het hiervoor weergegeven wettelijk kader volgt immers dat slechts recht bestaat op dubbele kinderbijslag indien een kind is aangewezen op intensieve zorg. Dat is het geval als een kind zodanig ernstig beperkt is in het dagelijks functioneren dat de verzorging en oppassing door de ouders in ernstige mate wordt verzwaard. Het Beoordelingskader sluit hierbij aan. Het college aan [A.] jeugdhulp verstrekt voor begeleiding individueel, persoonlijke verzorging en kortdurend verblijf voor ondersteuning bij onder meer tanden poetsen, kleding klaarleggen, veters strikken en handen wassen na het toilet. Weliswaar volgt hieruit dat [A.] volgens het college voor deze activiteiten meer zorg nodig heeft dan een gezond kind van zijn leeftijd, maar daarmee is niet aannemelijk gemaakt dat zijn

zorgbehoefte zodanig groot is dat een punt voor het item lichaamshygiëne had moeten volgen.

[ECLI:NL:CRVB:2020:350](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2020, 161

Rechtbank Gelderland, 11-02-2020, AWB 18/6463

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Nijmegen, verweerder.

Dienstenrichtlijn 10, 11

Dienstenwet 33

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:84

Algemene plaatselijke verordening Nijmegen (APV) 5.2.3

Beleidsregels standplaatsen

APV. STANDPLAATSVERGUNNINGEN. DIENSTENRICHTLIJN. SCHAARSE

VERGUNNINGEN. BELEIDSREGELS. De rechtbank is van oordeel dat verweerder het aantal vergunningen kan beperken door middel van een beleidsregel. Uit de

bepalingen van de Dienstenwet en de Dienstenrichtlijn over de

vergunningstelsels volgt niet dat een zodanige beperking door middel van een

beleidsregel niet mogelijk zou zijn. Dat artikel 4:84 van de Awb een inherente

afwijkingsbevoegdheid biedt voor beleidsregels doet daar niet aan af. Immers,

dit betekent niet dat het aantal vergunningen met een beleidsregel op zich niet

kan worden beperkt. Ook het argument van eisers op de zitting dat een

beleidsregel niet door de gemeentelijke wetgever, maar (gewoonlijk) door de

uitvoerende macht wordt vastgesteld maakt naar het oordeel van de rechtbank

niet dat daarom het aantal vergunningen niet zou kunnen worden beperkt door

middel van een beleidsregel van burgemeester en wethouders. Op basis van

artikel 5.2.3 van de Algemene plaatselijke verordening Nijmegen (APV) is

verweerder immers bevoegd om standplaatsvergunningen te verlenen.

[ECLI:NL:RBGEL:2020:808](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB2020, 162

MK ABRS, 19-02-2020, 201904692/1/A3

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 5:46

Arbeidstijdenwet (Atw) 1:1, 2:7, 4:3, 10:1, 10:5, 10:7

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv) 2.4:1

Beleidsregel boeteoplegging Arbeidstijdenwet en Arbeidstijdenbesluit vervoer (wegvervoer) 2016 [in werking getreden op 22 maart 2016] Beleidsregel 2016 ARBEIDSTIJDENWET. BOETE. Registratie arbeids- en rusttijden. Het tijdstip van de inspectie is bepalend voor de vraag of een overtreding is begaan. Verwijzing naar ABRS 20-08-2014, [ECLI:NL:RVS:2014:3088](#).

Uit het gegeven dat niet binnen de gestelde termijn alle gevraagde gegevens betreffende de arbeids- en rusttijden zijn overgelegd volgt dat er een overtreding is van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw. Verwijzing naar ABRS 01-03-2017, [ECLI:NL:RVS:2017:530](#).

De rechtbank heeft terecht geoordeeld dat [appellante] voor de Atw ook als werkgever wordt aangemerkt voor de twaalf uitzendkrachten die voor hem werkzaam waren. Dit volgt uit de definitie van werkgever in artikel 1:1, eerste en tweede lid, van de Atw en de Memorie van Toelichting bij de invoering van de Atw ondersteunt dit.

Voor matiging van de boete is in dit geval geen aanleiding.

[ECLI:NL:RVS:2020:486](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Paspoortwet

JnB2020, 163

MK ABRS, 12-02-2020, 201504577/2/A3, 201507057/2/A3, 201508588/2/A3, 201601993/2/A3, 201604943/1/A3 en 201608752/1/A3

minister van Buitenlandse Zaken.

VWEU 20

EU Handvest 7, 24

Paspoortwet 9

Paspoortuitvoeringsregeling Buitenland 2001 9, 52

RWN 15, 16, 17

PASPOORTWET. Minister moet op grond van het evenredigheidsbeginsel onderzoeken welke gevolgen het verlies van het Nederlanderschap heeft, en daarmee ook het verlies van het burgerschap van de Europese Unie. Als blijkt dat deze gevolgen uit het oogpunt van EU-recht onevenredig zijn, moet de betrokkene met terugwerkende kracht weer Nederlander kunnen worden.

11.1. De Afdeling stelt vast dat in de RWN geen grondslag is opgenomen voor de beslissing dat een persoon met terugwerkende kracht het Nederlanderschap herkrijgt indien dat verloren is gegaan in strijd met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het Unierecht. De minister heeft in zijn schriftelijke uiteenzettingen gesteld dat de staatssecretaris van Justitie en Veiligheid voornemens is een voorstel te doen om de RWN op dit punt met voorrang te wijzigen. Nu die grondslag in de huidige RWN niet is opgenomen, bestaat er in zoverre strijd met artikel 20 van het VWEU. De Afdeling is van oordeel dat aan deze verdragsbepaling rechtstreekse werking toekomt. Steun voor dit oordeel wordt gevonden in onder meer het arrest van het Hof van 10 mei 2017,

[ECLI:EU:C:2017:354](#), Chavez-Vilchez, punt 60, waarin is overwogen dat een onderdaan van een lidstaat de bij zijn door artikel 20 van het VWEU verleende status van burger van de Unie behorende rechten kan invoeren. Hieruit moet worden afgeleid dat ook een voormalig Unieburger zich op dit artikel moet kunnen beroepen, indien zijn Unieburgerschap, met de daarbij behorende rechten, hem ten onrechte is ontvallen. Uit het arrest van het Hof van 9 september 2003, [ECLI:EU:C:2003:430](#), CIF, punt 49, en het arrest van 22 juni 1989, [ECLI:EU:C:1989:256](#), Fratelli Costanzo, punten 29, 30 en 31, blijkt dat bestuursorganen rechtstreeks werkende bepalingen van Unierecht moeten toepassen. Hieruit volgt dat de minister bevoegd is artikel 20 van het VWEU toe te passen en derhalve dient te onderzoeken of de gevolgen van het nationaliteitsverlies in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het Unierecht (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 15 april 2015, [ECLI:NL:RVS:2015:1152](#)). De Afdeling stelt vast dat de minister na het wijzen van het Tjebbes-arrest [12 maart 2019, [ECLI:EU:C:2019:189](#)] en derhalve na het nemen van de besluiten op bezwaar aan de hand van de beschikbare stukken in het dossier in zijn brieven van 2 mei 2019 per individueel geval beoordeeld heeft of het vervallen van de nationaliteit evenredig is uit het oogpunt van het Unierecht. Met het oog op deze beoordeling heeft hij partijen niet in de gelegenheid gesteld om gegevens te verstrekken en om hun standpunt toe te lichten. Naar het oordeel van de Afdeling kunnen reeds hierom de rechtsgevolgen van de besluiten op bezwaar niet in stand blijven.

11.2. In het hiernavolgende zet de Afdeling uiteen hoe naar haar oordeel door de minister dient te worden onderzocht of het verlies van de Nederlandse nationaliteit in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel wat betreft de gevolgen ervan voor de situatie van elke betrokkene en in voorkomend geval voor die van zijn gezinsleden uit het oogpunt van het Unierecht.

Voor een succesvol beroep op het evenredigheidsbeginsel is vereist dat de betrokkene gevolgen ondervindt die in de sfeer van het Unierecht liggen. Daarop wijst de zinsnede **'uit het oogpunt van het Unierecht'** Het Hof wijst in dit verband onder meer op de volgende relevante aspecten: de door het Handvest gewaarborgde rechten, waaronder het recht op eerbiediging van het familie en gezinsleven (punt 45 van het Tjebbes-arrest), de uitoefening van het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten en de mogelijkheid daar beroepsactiviteiten te verrichten (punt 46), en het (ook wat betreft de minderjarige relevante) in artikel 24 van het Handvest erkende belang van het kind. Verschillende appellanten hebben betoogd dat zij zichzelf nog steeds als Nederlander beschouwen en een sterke verbondenheid voelen met Nederland, dat zij contacten onderhouden met vrienden in Nederland en/of dat zij de Nederlandse taal nog steeds beheersen. In wezen trachten deze appellanten hiermee te betwisten dat hun effectieve band met Nederland - een van de grondslagen van de verliesregeling in de RWN - verloren zou zijn gegaan. Dat ligt in deze procedure niet ter beoordeling voor. Gelet op het Tjebbes-arrest komt aan dergelijke niet direct op het Unierecht betrekking hebbende argumenten geen gewicht toe bij de beoordeling of het verlies van de Nederlandse nationaliteit onevenredig moet worden geacht.

De Afdeling stelt vast dat het Hof zich in het Tjebbes-arrest niet concreet heeft uitgelaten over het te hanteren beoordelingsmoment wat betreft de door appellanten aangedragen

Unierechtelijke gevolgen. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat een **zogenoemde 'ex tunc'**-beoordeling op zijn plaats is. De Afdeling begrijpt dit standpunt van de minister aldus dat de evenredigheid zou moeten worden beoordeeld naar het moment van het van rechtswege verlies van het Nederlanderschap en daarmee het Unieburgerschap; derhalve op het moment dat de 10-jaarstermijn is verstreken. De Afdeling volgt de minister in zoverre in zijn standpunt dat het Hof niet kan hebben bedoeld dat alle gevolgen worden onderzocht die zich hebben voorgedaan tot aan het moment van het doen van een aanvraag voor een identiteitsbewijs of een verzoek om een verklaring omtrent het Nederlanderschap als bedoeld in artikel 17 van de RWN, dan wel de besluitvorming of een rechterlijke uitspraak daarover. Immers valt niet uit te sluiten dat een betrokkene, alvorens hij een aanvraag of verzoek als hiervoor bedoeld indient, zichzelf in een positie brengt dat het verlies van de Nederlandse nationaliteit, en daarmee van het Unieburgerschap, achteraf gezien onevenredig moet worden geacht. Ook bestaat dan het gevaar dat betrokkene steeds opnieuw de evenredigheid van het vervallen van zijn nationaliteit kan aanvechten door eenvoudigweg een nieuwe aanvraag te doen. Dit zou ten koste gaan van de rechtszekerheid. Naar het oordeel van de Afdeling dient als toetsingsmoment te gelden het moment van verlies van het Nederlanderschap, dat wil zeggen dat de 10-jaarstermijn is verstreken, met dien verstande dat niet alleen de gevolgen van het verlies van het Nederlanderschap die zich op dat moment reeds hadden gemanifesteerd dienen te worden betrokken, maar ook de gevolgen die op dat moment redelijkerwijze voorzienbaar waren. De Afdeling licht dit toe met als voorbeeld de situatie van [appellante sub 4]. Toen [appellante sub 2] na ommekomst van de 10-jaarstermijn haar Nederlanderschap verloor, verloor [appellante sub 4] als minderjarige op grond van artikel 16, eerste lid, aanhef en onder c, van de RWN haar Nederlanderschap en Unieburgerschap. Zij was op dat moment 17 jaar en ruim 11 maanden. Gezien deze leeftijd was redelijkerwijs voorzienbaar dat zij zou gaan studeren, mogelijk - zoals zij in deze procedure betoogt - in een van de Lidstaten van de Europese Unie. Naar het oordeel van de Afdeling dient ook van dergelijke gevolgen te worden beoordeeld of zij in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel zoals in het Tjebbes-arrest bedoeld. De Afdeling wijst erop dat het Hof in punt 44 van het arrest heeft overwogen dat niet bedoeld zijn de gevolgen die hypothetisch zijn of waarvan niet vaststaat dat zij zich zullen voordoen. Het is daarom aan de betrokkene om concreet te onderbouwen dat op het moment van het verlies van het Nederlanderschap redelijkerwijs voorzienbaar was dat hij zijn met het Unieburgerschap gepaard gaande rechten of verplichtingen uit zou gaan oefenen.

11.3. Ter zitting heeft de minister gesteld dat hij in de gevallen van [appellant sub 3] en [appellante sub 6] aanleiding ziet hun om nadere gegevens te vragen om hun zaak opnieuw te kunnen beoordelen. Nu de rechtsgevolgen van alle zes afzonderlijke besluiten op bezwaar niet in stand kunnen blijven zal de minister opnieuw op de bezwaren van alle appellanten moeten beslissen. Aangezien zij nog geen rekening hebben kunnen houden met de wijze waarop de evenredigheidstoetsing moet worden verricht, dient de minister hen in de gelegenheid stellen aan te tonen welke gevolgen die van belang zijn in het licht van het evenredigheidsbeginsel uit het oogpunt van het Unierecht zich na het verlies van het Nederlanderschap dat wil zeggen na het verstrijken van de 10-jaarstermijn hadden

voltrokken, dan wel de gevolgen die in hun individuele situaties redelijkerwijze voorzienbaar waren. De minister kan eerst daarna, in het kader van de heroverweging, beoordelen of het verlies van het Nederlanderschap door [appellant sub 1], [appellante sub 2], [appellant sub 3], [appellante sub 4], [appellant sub 5] en [appellante sub 6], dat tevens het verlies van het Unieburgerschap inhoudt, in overeenstemming is met het evenredigheidsbeginsel wat betreft de gevolgen ervan uit het oogpunt van het Unierecht. Indien tot het oordeel wordt gekomen dat op basis van de individuele situatie van een betrokkene moet worden geoordeeld dat het verlies van het burgerschap van de Unie onevenredig is, dan dient artikel 15, eerste lid, aanhef en onder c, of artikel 16, eerste lid, aanhef en onder d, van de RWN, al naar gelang welke situatie het betreft, in die concrete situatie buiten toepassing te blijven. Het herkrijgen van het Nederlanderschap en daarmee opnieuw het Unieburgerschap kan aan artikel 20 van het VWEU worden ontleend.

[ECLI:NL:RVS:2020:423](#)

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Verordening Wet Kinderopvang

JnB2020, 164

ABRS, 19-02-2020, 201902158/1/A2

college van burgemeester en wethouders van Groningen (het college).

Wet kinderopvang (Wko) 1.13

Verordening Wet kinderopvang gemeente Groningen (Verordening) 8, 9, 10, 11

Nieuwe regeling tegemoetkoming kosten kinderopvang op grond van sociaal-medische indicatie (geldend van 1 januari 2011 tot 1 juni 2015)

Regeling tegemoetkoming kosten kinderopvang op grond van sociaal-medische indicatie 2015

Participatiewet, IOAW, IOAZ en Bbz 2004 11, 12, 13

VERORDENING WET KINDEROPVANG. SOCIAAL-MEDISCHE INDICATIE. Geschil over de ingangsdatum van de tegemoetkoming over 2015. Naar het oordeel van de Afdeling is de geldende regelgeving tegenstrijdig en daarmee onduidelijk. Op grond van de artikelen 9 en 10 van de Verordening wordt de tegemoetkoming voor de periode van een jaar verleend met ingang van de datum waarop de aanvraag voor de tegemoetkoming door het college in ontvangst is genomen. Ingevolge artikel 12 van de Regeling die tot juni 2015 gold en artikel 11 van de Regeling die daarna gold, wordt de tegemoetkoming voor een periode van maximaal zes maanden verleend. De tegenstrijdigheid in deze regelgeving brengt met zich dat het voor een aanvrager onduidelijk is of de aanvraag om een tegemoetkoming in de kosten van kinderopvang eens per halfjaar of eens per jaar bij het college moet worden ingediend. Gelet op de onduidelijke regelgeving en de bestendige situatie, heeft het college [appellante] niet in

redelijkheid kunnen tegenwerpen dat zij de aanvraag over 2015 te laat heeft ingediend. Dit betekent dat zij ook recht heeft op een tegemoetkoming in de kosten van kinderopvang over de maanden januari tot en met april 2015.

[ECLI:NL:RVS:2020:505](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2020, 165

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 06-02-2020 (publ. 14-02-2020), AWB 19/7020

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

VWEU 20

REGULIER. Afgeleid verblijfsrecht artikel 20 VWEU. Eiseres geniet internationale bescherming in Duitsland en Bulgarije. De kinderen van eiseres hebben de Nederlandse nationaliteit. De rechtbank is van oordeel dat de kinderen van eiseres niet gedwongen worden de Europese Unie als geheel te verlaten. De kinderen kunnen als Unieburgers immers vrij reizen en hebben drie maanden verblijfsrecht in de andere lidstaten op grond van artikel 6 van de Verblijfsrichtlijn, en langer wanneer aan de voorwaarden van artikel 7 van de Verblijfsrichtlijn wordt voldaan. Hoewel het Hof van Justitie in het arrest Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)] heeft geoordeeld dat bij de beoordeling van artikel 20 VWEU rekening moet worden gehouden met de afhankelijkheidsrelatie en de rechten van het kind, betekent dit niet dat onder alle omstandigheden de eenheid van het gezin doorslaggevend is. Beroep ongegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1203](#)

JnB2020, 166

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-01-2020 (publ. 14-02-2020), AWB 19/5567

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

ARTIKEL 64 Vw 2000. Eiseres is achter in de 80 en zorgafhankelijk. Het ontbreken van de noodzakelijke medische behandeling op korte termijn zal leiden tot een medische noodsituatie. Eiseres kan onder omstandigheden reizen en de noodzakelijke medische behandeling is in Iran beschikbaar. Eiseres is in het bezit van een origineel en echt bevonden paspoort, waarvan de geldigheidsduur is verstreken. Haar identiteit en nationaliteit zijn niet in geschil. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt stelt dat het overleggen van een nog geldig

identiteitsdocument noodzakelijk is voor het onderzoek naar de feitelijke toegankelijkheid van de benodigde zorg. Dit volgt niet uit het arrest Paposhvili en ook niet uit in paragraaf A3/7.1 van de Vc 2000. Het argument van verweerder, dat een geldig document is vereist voor DT&V om feitelijk onderzoek te kunnen verrichten, volgt de rechtbank niet. Voor zover een geldig document al nodig is om concrete afspraken te kunnen maken met behandelaars, speelt dat pas een rol in het kader van het daadwerkelijke terugkeerproces. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1201](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ongewenstverklaring

JnB2020, 167

MK ABRS, 19-02-2020, 201902198/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2008/115/EG

ONGEWENSTVERKLARING. De staatssecretaris had in het kader van het verzoek om opheffing moeten beoordelen of het persoonlijk gedrag van de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verblijf van de vreemdeling in Turkije maakt niet dat hij niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt.

3. In de tweede grief voert de vreemdeling aan dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat de staatssecretaris terecht het verzoek om opheffing heeft afgewezen, omdat het verblijf van de vreemdeling in Turkije maakt dat hij niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt en dat in het verlengde daarvan geen toets aan het openbare orde criterium uit het arrest van het Hof van Justitie van 11 juni 2015, Z.Zh en I.O., [ECLI:EU:C:2015:377](#), hoeft plaats te vinden.

3.1. Ten tijde van de oplegging van de ongewenstverklaring verbleef de vreemdeling in Nederland. Gelet op wat onder 2.1. is overwogen, wordt de ongewenstverklaring gelijkgesteld aan een inreisverbod. Dat verandert niet als de vreemdeling na oplegging van de ongewenstverklaring of uitvaardiging van het inreisverbod het grondgebied van de Europese Unie verlaat. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat de vreemdeling niet onder de werkingssfeer van de Terugkeerrichtlijn valt.

Het vorenstaande brengt mee dat, zolang niet vaststaat dat de onder 2.1. genoemde termijn van vijf jaar is verlopen en het inreisverbod van rechtswege is vervallen, de staatssecretaris in het kader van het verzoek om opheffing had moeten beoordelen of het persoonlijk gedrag van de vreemdeling een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. De staatssecretaris heeft deze beoordeling ten onrechte niet gemaakt. De Afdeling verwijst naar haar uitspraak van 4 juli 2017, [ECLI:NL:RVS:2017:1725](#).

[ECLI:NL:RVS:2020:541](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2020, 168

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, 20-02-2020, NL19.29015
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 30a lid 1 a d

ASI EL. Statushouder Bulgarije. Opvolgende aanvraag. Verweerder heeft ontoereikend gemotiveerd dat geen sprake is van nieuwe elementen en bevindingen. Verweerder zal nader moeten motiveren waarom, gelet op de relevantie van de houding van de Bulgaarse autoriteiten ten aanzien van statushouders en de eis in de jurisprudentie dat van eiser mag worden verwacht dat hij zelf in Bulgarije de rechten die voortvloeien uit zijn status effectueert, de aanzienlijk langere periode van het niet bieden van integratievoorzieningen niet moeten worden gekwalificeerd als een nieuw element of bevinding met betrekking tot zijn vorige asielprocedure. Verweerder zal tevens nader moeten motiveren waarom de aanzienlijk langere periode van het feitelijk geen toegang hebben tot sociale huisvesting en het feitelijk geen toegang hebben tot woningen in de particuliere sector, niet moet worden gekwalificeerd als nieuw element of bevinding met betrekking tot zijn vorige asielprocedure. De **informatie dat statushouders zich tot ngo's moeten wenden om voor** huisvesting in aanmerking te komen blijkt uit de door eiser ingebrachte informatie die dateert van na zijn vorige asielprocedure.

De rechtbank verwijst uitdrukkelijk naar het Ibrahim-arrest

[[ECLI:EU:C:2019:219](#)]. Het Hof van Justitie noemt het beschikken over woonruimte immers expliciet als voorbeeld van elementaire basisbehoeften als het gaat om het beoordelen van de mate van materiële deprivatie. De overweging in het besluit, onder verwijzing naar de jurisprudentie van de Afdeling, dat artikel 3 EVRM de lidstaten niet verplicht om statushouders een woning ter beschikking te stellen of financiële bijstand te verlenen is, gelet op het Ibrahim-arrest, geen genoegzame motivering van het standpunt dat eiser na terugkeer naar Bulgarije niet in een situatie terecht zal komen die strijdig is met artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1404](#)

JnB2020, 169

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 17-02-2020, AWB 18/9420
staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASI EL. Nareis. Jongvolwassene. Feitelijke gezinsband. Referent heeft in ieder geval van zijn 17e tot 21e gewerkt. Daarbij hield hij een deel van zijn inkomsten voor zichzelf en stond de rest af aan zijn ouders. Eiser is vervolgens ondergedoken vanwege de dreigende dienstplicht. Verweerder heeft de

aanvraag afgewezen omdat eiser op enig moment vóór het vertrek van zijn ouders zelfstandig inkomsten heeft gehad en in zijn eigen levensonderhoud heeft voorzien. Eiser verdiende weliswaar geld, maar hieruit kan niet zonder meer de conclusie worden getrokken dat hij in zijn eigen levensonderhoud voorzorg. Eiser droeg namelijk, net als de andere kinderen, een deel van zijn inkomen af aan zijn ouders, die dit vervolgens gebruikten om in het onderhoud van het gezin te voorzien. Verweerder heeft niet onderzocht wat de hoogte van eisers inkomen was, welk deel daarvan hij aan zijn ouders afdroeg, hoe afhankelijk zijn ouders daarvan waren en hoe afhankelijk eiser nog van zijn ouders was. Door dat niet te onderzoeken is het besluit onzorgvuldig voorbereid. Met de enkele constatering dat eiser voldoende verdiende om een deel van het geld naar eigen inzicht aan kleding en schoenen te besteden, heeft verweerder onvoldoende gemotiveerd dat eiser in zijn eigen onderhoud voorzorg. De rechtbank is dan ook van oordeel dat verweerder zich onvoldoende gemotiveerd op het standpunt stelt dat de feitelijke gezinsband tussen eiser en referente om die reden is verbroken. Beroep gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2020:1269](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2020, 170

MK ABRS, 19-02-2020, 201901451/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

AWB

Vw 2000

PROCESRECHT. Als de staatssecretaris na ontvangst van een ingebrekestelling tijdig een besluit neemt, maar deze vervolgens intrekt, zonder meteen een nieuw besluit te nemen, is niet opnieuw een ingebrekestelling vereist.

3. **Uit de [...] uitspraak van de Afdeling van 11 januari 2013**

[\[ECLI:NL:RVS:2013:BY8849\]](#) kan worden afgeleid dat de staatssecretaris bij het intrekken van het besluit op de asielaanvraag hangende beroep of hoger beroep, zijn besluit meteen moet vervangen door een nieuw besluit, om te voorkomen dat hij in verzuim is tijdig een besluit te nemen op de aanvraag. De staatssecretaris heeft in dit geval op 2 juli 2018 het besluit van 12 maart 2018 ingetrokken, zonder daarvoor een nieuw besluit in de plaats te stellen. Als gevolg van deze intrekking lag de aanvraag weer open en moest daarop alsnog een besluit worden genomen terwijl de beslistermijn al ruimschoots was verstreken en de vreemdeling de staatssecretaris daarop al had geattendeerd met de ingebrekestelling van 5 maart 2018. Voor de staatssecretaris was dus duidelijk dat hij ten tijde van de intrekking van het besluit reeds in verzuim was tijdig een besluit te nemen op de aanvraag. Dat de vreemdeling naar aanleiding van het intrekkingbesluit het beroep van 27 maart 2018 bij de rechtbank heeft ingetrokken, **maakt dit niet anders.** [...]

3.1. De Awb en de Vw 2000 regelen niet specifiek of in een geval als hier aan de orde opnieuw een ingebrekestelling is vereist. Een redelijke uitleg van de Awb brengt echter mee dat een ingebrekestelling in een geval als dit niet opnieuw is vereist als de staatssecretaris zijn eerder genomen besluit intrekt, zonder meteen een nieuw besluit te nemen. De intrekking raakt immers het besluit dat wordt ingetrokken, maar niet de voorafgaande ingebrekestelling. Nadat de staatssecretaris het besluit heeft ingetrokken, wordt de procedure voortgezet naar de stand van zaken waarin de procedure zich ten tijde van het nemen van het later ingetrokken besluit bevond. Op dat moment lag er een ingebrekestelling van de staatssecretaris door de vreemdeling en niet valt in te zien waarom de vreemdeling de staatssecretaris nogmaals in gebreke zou moeten stellen. De vreemdeling heeft er in dit verband terecht op gewezen dat een andere opvatting ertoe zou kunnen leiden dat een bestuursorgaan er belang bij heeft om ter voorkoming van het verbeuren van dwangsommen binnen een termijn van twee weken na een ingebrekestelling een besluit te nemen en dit dan weer in te trekken zonder daarvoor een vervangend besluit in de plaats te stellen, zodat de beslistermijn nog verder wordt overschreden en de dwangsomregeling illusoir zou worden.

3.2. Het betoog van de staatssecretaris dat de vreemdeling met het handhaven van haar beroep van 27 maart 2018, zonder ingebrekestelling en wachttijd een spoedig besluit had kunnen afdwingen, leidt niet tot het oordeel dat in het geval een vreemdeling het beroep intrekt vanaf dan opnieuw een termijn van twee weken gaat lopen om een nieuw besluit te nemen. Zoals de vreemdeling in haar schriftelijke uiteenzetting terecht heeft toegelicht, is het indienen van beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit een mogelijkheid om via de rechter het bestuursorgaan alsnog te bewegen een nieuw besluit te nemen op een aanvraag nadat er twee weken na het versturen van een ingebrekestelling zijn verstreken. Dit is alleen geen verplichting.

[ECLI:NL:RVS:2020:535](#)

[Naar inhoudsopgave](#)